

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 944 ²	Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω (Ματθ. 25,31-46) 23 Φεβρουαρίου 2014 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Τί εἶνε ἡ κόλασις;

«Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ» (Ματθ. 25,41)

Τὸ ρολοὶ τῆς τσέπης καὶ τὸ ρολοὶ τῆς Ἐκκλησίας διαφέρουν. Τὸ ρολοὶ τῆς Ἐκκλησίας μᾶς λέει, ἀγαπητοί μου, ὅτι βρισκόμαστε στὸ Τριώδιο, μία περίοδο προετοιμασίας δι-αρκειᾶς ἑβδομήντα ἡμερῶν. Σήμερα, **τῶν Ἀπόκρεω**, εἶνε ἡ Κυριακὴ ποὺ διαβάζεται τὸ φοβερώτερο εὐαγγέλιο ὄλου τοῦ ἔτους.

Σᾶς ἔτυχε νὰ βρεθῆτε χειμῶνα καιρὸ μέσα σὲ δάσος, νὰ ἴνε ὁ οὐρανὸς συννεφιασμένος, νὰ πέφτουν ἀστροπελέκια καὶ νὰ σειέται ἡ γῆ; Τρόμος καὶ φόβος. Κάτι τέτοιο συμβαίνει μὲ τὸ εὐαγγέλιο αὐτό. Ὅποιος τὸ διαβάζει ἢ τ' ἀκούει μὲ πίστι, νομίζει ὅτι πέφτουν ἀστρα-πὲς καὶ βροντὲς. Ἀστράφτει καὶ βροντᾶ σή-μερα τὸ εὐαγγέλιο. Περιγράφει τὴ **μέλλουσα κρίσι**, τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο δικαστήριον. Καὶ ἂν ὡς ἄνθρωποι, ὅταν ἔχουμε δικαστήριον, τρέ-μουμε καὶ προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε μάρτυ-ρες ὑπερασπίσεως καὶ βάζουμε συνηγόρους καὶ τοὺς πληρώνουμε γιὰ νὰ ἀθωωθοῦμε, πό-σο μᾶλλον πρέπει **νὰ φροντίσουμε** ἀπὸ αὐτὴ τῇ γῆ γιὰ τὴν φοβερὰ ἐκεῖνη ἡμέρα;

Νὰ ἐξηγήσουμε τὴν εἰκόνα τῆς μελλούσης κρίσεως; Μᾶλλον δάκρυα καὶ ἀναστεναγμοὶ ἀρ-μόζουν. Ἀπὸ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο ἄς προσ-έξουμε τὴ λέξι **«κατηραμένοι»**.

Κήρυξα ἄλλοτε σάν σήμερα καὶ μερικοὶ δι-έστρεψαν τὰ λόγια μου. Εἶπαν· «Καταράστη-κε τίς γυναῖκες...». Τέτοιο πρᾶγμα δὲν εἶπα. Ἔχω ἐχθρούς, ποὺ ζητοῦν τὴν ἐξόντωσί μου. Ἀλλὰ τὸ μαγνητόφωνο εἶνε μάρτυρας, δὲν καταράστηκα τίς γυναῖκες. Μέχρι τώρα δὲν εἶπα τὴ λέξι **«κατάρ»**. Τόσα χρόνια ποὺ εἶμαι ἐπίσκοπος, ἄνθρωπο δὲν καταράστηκα.

Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ λέξι, ποὺ τρομάζει καὶ ἀνα-στάτωση τότε τὸν κόσμον, εἶνε σήμερα μέσα στὸ εὐαγγέλιο. Τὴν εἶπε – ποιός; Δὲν τὴν εἶ-πε ἡ μάνα μας. Ποὺ καὶ ἡ μάνα μας νὰ τὸ πῆ,

εἶνε κακό. Διότι λέει ἡ Γραφή, ὅτι ὅταν τὸ παιδί προκαλέσῃ τὴ μάνα καὶ τὴν κάνῃ νὰ ὀρ-γιστῇ καὶ νὰ καταραστῇ τὸ παιδί, ἡ κατάρ της ξεπατώνει σπίτια· **«κατάρ μητρὸς ἐκρίζοι θεμέλια»** (Σ. Σειρ. 3,9). Ἀλλὰ δὲν τὴν εἶπε οὔτε μάνα, οὔτε πατέρας, οὔτε παπᾶς, οὔτε ἐπίσκοπος, οὔτε πατριάρχης· **τὴ λέει ὁ Χριστός!**

***

Ὅταν φτάσῃ ἡ τελευταία ἐκεῖνη ἡμέρα, θὰ γίνῃ χωρισμός! Ὅπως ὁ βοσκὸς κάθε βράδυ, ὅταν γυρίζει στὸ μαντρί, –τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου– βάζει ἄλλοῦ τὰ πρόβατα καὶ ἄλλοῦ τὰ γί-δια, ἔτσι θὰ μᾶς χωρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους ὁ Χριστός. Θὰ πάρῃ κόσκινο καὶ θὰ μᾶς κοσκι-νίσῃ· καὶ ὅ,τι εἶνε ἄχυρο θὰ πάῃ στὴ φωτιά, ὅ,τι εἶνε σιτᾶρι θὰ πάῃ στὴν ἀποθήκη. Θὰ χωρίσῃ τὴν ἀνθρωπότητα σὲ δυὸ μεγάλες παρατά-ξεις· ἡ μία θὰ εἶνε οἱ δίκαιοι, ἡ ἄλλη θὰ εἶνε οἱ ἁμαρτωλοί. Καὶ στοὺς ἁμαρτωλοὺς, ποὺ θὰ πάνε στ' ἀριστερά του, θὰ πῆ **λόγια φοβερά** ὁ Χριστός· **«Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηρα-μένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ»** (Ματθ. 25,41).

Ἄκουτε τί λέει; Κατάρ, **«κατηραμένοι»!** Ποιοί; Αὐτοὶ ποὺ δὲν ἔχουν αὐτιά ν' ἀκού-σουν καὶ καρδιὰ νὰ αἰσθανθοῦν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, αὐτοὶ ποὺ δὲν χύνουν ἓνα δάκρυ γιὰ τ' ἁμαρτήματά τους, αὐτοὶ ποὺ δὲν τήρη-σαν τίς ἐντολὲς καὶ μάλιστα τὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Σ' αὐτούς, καθαρὰ καὶ ξάστερα, εἶπε ὅτι δὲν θὰ ἔχουν ἔλεος· **«Πορεύεσθε ἀπ' ἐ-μοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον...»**.

Ἐγώ, ἀδελφοί μου, εἶμαι ἁμαρτωλὸς καὶ **φο-βᾶμαι τὴν κόλασι**. Ἐσεῖς εἶστε ἅγιοι καὶ δὲ φοβᾶστε; Ὑπάρχει ἀθάνατη ψυχὴ, καὶ Κριτῆς ποὺ θὰ δικάσῃ τὴν ψυχὴ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Καὶ τότε ὁ Χριστὸς θὰ πῆ λόγο, ποὺ δὲν εἶπε ποτέ ἄλλοτε. Ἐκεῖνος, ποὺ ἦταν ὄλο ἀγάπη

καὶ συγχώρησι, κι ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς σταυρωτάς του εἶπε «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς...*» (Λουκ. 23,34), τώρα εἶνε ὁ ἴδιος ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἐνώπιον ὄλου τοῦ κόσμου λέει: «*Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ*».

Αὐτὴ ἡ κατάρα ὁδηγεῖ στὴν κόλασι. Ἄλλὰ **τί εἶνε ἡ κόλασις**; Εἶνε τιμωρία. Τί τιμωρία; **Τρία πράγματα** εἶνε ἡ κόλασις: πρῶτον χωρισμός, δεύτερον τιμωρία αἰώνιος, καὶ τρίτον συγκατοίκησις μετὰ τῶν δαιμόνων.

● **Χωρισμός**. Ποιός χωρισμός; Τρέμει ἡ γυναῖκα νὰ μὴ χωριστῇ ἀπὸ τὸν ἄντρα, τρέμει ὁ ἄντρας νὰ μὴ χωριστῇ ἀπὸ τὴ γυναῖκα, τρέμει προπαντὸς ἡ μάνα νὰ μὴ χωριστῇ ἀπὸ τὸ παιδί της. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσει χωρὶς πρόσωπα ἀγαπητά. Ζοῦμε μετὰ τὴν ἀγάπη· ζοῦμε, διότι ὑπάρχουν πρόσωπα ποὺ μᾶς ἀγαποῦν. Ἄν λειψῇ ἡ ἀγάπη αὐτῶν, ὁ βίος γίνεται ἀβίωτος. Περισσότερο ὅμως κι ἀπὸ τὴ μάνα κι ἀπὸ τὸν πατέρα κι ἀπὸ ὄλους εἶνε ὁ Θεός, ἡ αἰτία καὶ ἡ πηγὴ παντὸς ἀγαθοῦ. Ἄν ὁ χωρισμὸς ἀπὸ ἀγαπητοὺς ἀνθρώπους κἀνὴ τὸν βίον ἀβίωτο, πόσο μᾶλλον ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τὸ Θεό; Νὰ μὴ χωριστοῦμε ἀπὸ τὸ Θεό! Διότι αὐτὸ εἶνε κόλασις.

● Ἔπειτα, αὐτὴ ἡ κόλασις εἶνε **τιμωρία αἰώνιος**. Δὲν εἶνε μιὰ τιμωρία λίγων ἡμερῶν, λίγων ἐβδομάδων, οὔτε λίγων ἐτῶν. Πῶς νὰ τὸ περιγράψω; Κάποιος μεγάλος ποιητὴς τῆς Δύσεως ἔκανε μιὰ εἰκόνα, γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ μιὰ ἰδέα τῆς αἰωνιότητος. Φανταστῆτε, λέει, μιὰ θάλασσα· καὶ κατόπιν ἕνα πουλὶ μυστηριῶδες ποὺ νὰ ἔρχεται κατὰ καιροῦς, ὅπως κάθε χρόνο οἱ πελαργοὶ κι ὅπως κάθε καλοκαίρι τὰ χελιδόνια – τώρα πλησιάζει ἡ ἐποχὴ ποὺ θὰ μᾶς ἔρθουν. Αὐτὸ ὅμως, τὸ πουλὶ τῆς αἰωνιότητος, φανταστῆτε το νὰ ἔρχεται ὄχι ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ χίλια χρόνια. Καὶ φανταστῆτε νὰ παίρνη ἐφέτος μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὴ θάλασσα αὐτῇ· καὶ ὕστερα ἀπὸ χίλια χρόνια νὰ παίρνη δευτέρη σταγόνα· καὶ ὕστερα ἀπὸ ἄλλα χίλια χρόνια νὰ παίρνη τρίτη σταγόνα... Πόσα χρόνια, πόσα ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια χρόνια πρέπει νὰ περάσουν, ἕως ὅτου τὸ πουλὶ νὰ πάρῃ καὶ τὴν τελευταία σταγόνα ἀπὸ τὴ θάλασσα; Οἱ μαθηματικοὶ λένε, ὅτι θὰ ῥθῃ ἡ ὥρα καὶ ἡ στιγμή ποὺ τὸ πουλὶ θὰ πάρῃ μετὰ τὸ ῥάμφος του καὶ τὴν τελευταία σταγόνα· ναί, τελειώνει καὶ ἡ θάλασσα καὶ οἱ ποταμοί. Ἄλλὰ ἡ αἰωνιότης; Ὡ ἡ αἰωνιότης! Γι' αὐτὸ εἶνε φοβερὸς ὁ λόγος «*Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον...*».

● Τέλος ἡ κόλασις δὲν εἶνε μόνο χωρισμὸς ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τιμωρία αἰώνια· ἡ κόλασις ἀκόμα εἶνε **συγκατοίκησις μετὰ τοὺς δαίμονες**. Ὑποφέρει ἡ γυναῖκα δίπλα σ' ἕναν ἄντρα βλάστημο καὶ χυδαῖο, ὑποφέρει ὁ ἄντρας δίπλα σὲ μιὰ γυναῖκα κακοποιὸ καὶ διεφθαρμένη, ὑποφέρει ὁ πατέρας ὅταν ἔχη παιδιὰ κακοαναθρεμμένα, ὑποφέρει ὁποῖος εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ συμβιώνῃ μετὰ κακοὺς. Ποιός ἔκανε στὴ φυλακὴ; Τὰ χρόνια τὰ σκληρά, ὅσοι ἀπὸ μᾶς πιάστηκαν καὶ ῥίχτηκαν μέσ' στὶς φυλακὰς καὶ τὰ στρατόπεδα, ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ ζήσουν μαζί μετὰ ἄλλους ἐγκληματικούς τύπους. Πῶς νὰ μὴν ὑποφέρῃ κανεὶς μέσα σὲ τέτοια περιβάλλοντα, ὅπως τὰ περιέγραψε ὁ Ῥώσος Ντοστογιέφσκυ στὸ ἔργο του «*Τὰ κάτεργα*!» Θέλεις λοιπὸν δίπλα σου καλὴ συντροφιά; Ἐκεῖ ὅμως στὴν κόλασι ποιὸί θὰ εἶνε συντροφιά; Οἱ δαίμονες! Τὰ πλέον κακοποιά, ἀπαίσια καὶ βδελυρὰ ἀπὸ ὅλα τὰ ὄντα.

Τέτοια θὰ εἶνε ἡ κόλασις, ἀδελφοί μου, ὅπου θὰ ῥιφθοῦν οἱ «*κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον*».

* * *

Τὰ πιστεύουμε αὐτά; Ὁχι· ψέμα τὰ θεωρεῖ ἡ ἄπιστη καὶ διεφθαρμένη γενεὰ μας! Βρισκόμαστε σὲ **χρόνια ἀπιστίας**. Τὰ παλιὰ χρόνια ἡ γαλιλαία ἔλεγε στὸ ἐγγόνι της: –Παιδάκι μου, μὴν πῆς ψέμα, θὰ κολαστῆς... Ὁ παπᾶς ὁ ἀγράμματος ἔλεγε στὸ ποίμνιό του: –Κοιτάξτε καλά, μὴν κλέβετε, μὴν ἀτιμάζετε, μὴ σφάζετε, θὰ πᾶτε στὴν κόλασι... Τρέμανε τὴν κόλασι· καὶ ἡ γῆ ἦταν παράδεισος. Ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ παύσαμε νὰ φοβούμεθα τὸ θεῖο δικαστήριον, καὶ γελᾶμε καὶ καγχάζουμε, καὶ σβήσαμε μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας τὶς μεγάλες ἔννοιες τοῦ παραδείσου καὶ τῆς κολάσεως, ἀπὸ τότε ἡ γῆ αὐτὴ ἔγινε κόλασι. Δὲν θέ'ς ν' ἀκοῦς γιὰ κόλασι; νὰ ἡ κόλασι! Καὶ δὲν φοβᾶσαι τὴν κόλασι; ἔρχεται ὅμως ἡ κόλασι. Ἔρχεται ἡ αἰώνιος τιμωρία γιὰ ὄλους ὅσους ἀμάρτησαν σ' αὐτὸ τὸν κόσμον τῆς ἀμαρτίας.

Ἄλλ' ἐν ὄψει κολάσεως πῶς ὑπάρχει διάθεσι καὶ κέφι ἄλλοι νὰ χορεύουν καὶ νὰ διασκεδάζουν, ἄλλοι νὰ βλαστημοῦν καὶ ν' ἀσεβοῦν; Ὁχι, ἀδελφοί μου! Ἄς ζήσουμε κατὰ Θεόν, ἄς ζήσουμε κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον. Ἄς προετοιμάσουμε τὶς ψυχὰς μας. Καὶ εὐχομαι νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς νὰ φτάσουμε στὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα καὶ νὰ ἐορτάσουμε τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἔνδοξο ἀνάστασί του· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**